

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXII Wydział

Sąd Unijnych Znaków Towarowych i Wzorów Wspólnotowych

w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia SO Beata Piwowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 18 września 2019 r. w Warszawie

sprawy z wniosku **V. Aktiebolag z siedzibą w Göteborgu** (Szwecja)

z udziałem **H. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Trzcińsku**

o udzielenie zabezpieczenia

postanawia: oddalić wniosek

UZASADNIENIE

16 września 2019 r. V. Aktiebolag z siedzibą w Göteborgu wniosła o udzielenie zabezpieczenia roszczeń o:

1. zakazanie H. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Trzcińsku naruszania praw ochronnych do słownego unijnego znaku towarowego **VOLVO** nr 002361087 oraz unijnego słowno-

VOLVO

graficznego znaku towarowego nr 010397016 w postaci zaprzestania używania oznaczenia **HOLVO POLSKA** w firmie obowiązanej oraz posługiwania się oznaczeniem **HOLVO POLSKA** w polskim obrocie gospodarczym, w tym w adresie domeny internetowej www. (...).com oraz w charakterze oznaczenia przedsiębiorstwa,

poprzez:

- zakazanie obowiązanej na czas trwania procesu sądowego używania mającego postać oferowania, składowania i wprowadzania do polskiego obrotu towarów w postaci maszyn budowlanych oraz części zamiennych do maszyn budowlanych zawierających oznaczenia HOLVO POLSKA,
- zakazanie obowiązanej na czas trwania procesu sądowego używania materiałów reklamowych zawierających oznaczenie HOLVO POLSKA,

- zakazanie obowiązanej na czas trwania procesu sądowego używania oznaczenia HOLVO w charakterze oznaczenia przedsiębiorstwa oraz zakazanie na czas trwania procesu sądowego używania nazwy HOLVO w domenie internetowej [http://www.\(...\).com](http://www.(...).com)

2. zakazanie obowiązanej naruszania praw ochronnych do słownego unijnego znaku towarowego

VOLVO

VOLVO nr 002361087 oraz unijnego słowno-graficznego znaku towarowego nr 010397016 w postaci zaprzestania używania słowno-graficznego oznaczenia

w firmie obowiązanej oraz posługiwania się słowno-graficznym

oznaczeniem w polskim obrocie gospodarczym w tym na stronie internetowej o adresie [www.\(...\).com](http://www.(...).com) oraz w charakterze oznaczenia przedsiębiorstwa

poprzez:

- zakazanie obowiązanej na czas trwania procesu sądowego używania mającego postać oferowania, składowania i wprowadzania do polskiego obrotu towarów w postaci maszyn budowlanych oraz części

zamiennych do tych maszyn zawierających słowno-graficzne oznaczenie ,

- zakazanie obowiązanej na czas trwania procesu sądowego używania materiałów reklamowych

zawierających oznaczenie ,

- zakazanie obowiązanej na czas trwania procesu sądowego używania oznaczenia

w charakterze oznaczenia przedsiębiorstwa.

Na podstawie art. 756² w zw. z art. 1050¹ i art. 1051¹ k.p.c., w przypadku wydania postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia roszczeń wniosła o zagrożenie obowiązanej nakazem zapłaty na rzecz uprawnionej sumy 500 zł za każdy dzień naruszenia obowiązków określonych w punktach 1 i 2.

Sąd ustalił:

V. AB z siedzibą w Göteborgu jest uprawniona do znaków towarowych Unii Europejskiej:

- słownego **VOLVO** zarejestrowanego przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej pod nr 2361087, chronionego od 30 sierpnia 2001 r. dla towarów i usług w klasach 1-9, 11, 12, 14, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 24-28, 33-42 klasyfikacji nicejskiej, m.in.: maszyny przemysłowe, rolnicze, leśne, budowlane, silniki i części do tych maszyn, pojazdy w tym samochody, autobusy, ciężarówki, traktory, ciągniki, pojazdy drogowe i terenowe, usługi budowlane; usługi w zakresie instalacji, serwisu, napraw, kontroli, remontów, konserwacji, odnawiania, diagnostyki, regulacji, czyszczenia, malowania, polerowania i konserwacji pojazdów, silników i maszyn, włącznie z napędami i konstrukcją, maszyn rolniczych i leśnych, ręcznych

VOLVO

- słowno-graficznego zarejestrowanego przez EUIPO pod nr 10397016, chronionego od 7 listopada 2011 r. dla towarów i usług w klasach klasyfikacji nicejskiej: 1-7 (m.in. maszyny przemysłowe, rolnicze, leśne czy budowlane oraz silniki i części do tych maszyn, pojazdy w tym m.in. samochody, autobusy, ciężarówki, traktory, ciągniki, pojazdy drogowe i terenowe, usługi budowlane; usługi w zakresie instalacji, serwisu, napraw, kontroli, remontów, konserwacji, odnawiania, diagnostyki, regulacji, czyszczenia, malowania, polerowania i konserwacji pojazdów, silników i maszyn, włącznie z napędami i konstrukcją, maszyn rolniczych i leśnych, ręcznych), 8, 9, 11, 12, 14, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 24-28, 33-43 i 45. (dowód: wydruki z bazy i świadectwa rejestracji oraz pisma EUIPO k.23-63)

Utworzona umową z 15 marca 2011 r., wpisana do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego 13 czerwca 2011 r., H. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Trzcińsku prowadzi działalność gospodarczą w zakresie handlu częściami do maszyn budowlanych. Obowiązana używa w firmie i w nazwie przedsiębiorstwa oznaczeń: słownego **HOLVO POLSKA** i

słowno-graficznego . (dowód: odpisy z KRS k.78-83, 98-107 i wydruk ze strony internetowej k.64-77)

Pismem datowanym na 20 listopada 2015 r. uprawniona wniosła o zawezwanie spółki H. do próby ugodowej zmierzającej do zaniechania naruszeń praw do wspólnotowych znaków towarowych **VOLVO** i popełniania czynów nieuczciwej konkurencji poprzez używanie w obrocie handlowym

oznaczeń słownego **HOLVO POLSKA** i słowno-graficznego , także na stronie internetowej pod adresem (...) .com. Rozprawa przed Sądem Rejonowym w Starogardzie Gdańskim odbyła się 19 września 2016 r. Do zawarcia umowy nie doszło. (dowód: wniosek, postanowienie, zawiadomienie k.84-96)

Sąd zważył:

Podstawową funkcją znaku towarowego jest gwarantowanie konsumentowi lub końcowemu odbiorcy możliwości określenia pochodzenia towaru lub usługi nim oznaczonych, odróżnienia go (bez ewentualności wprowadzenia w błąd) od towarów lub usług innego pochodzenia. (tak wyroki Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z 23.05.1978 r. w sprawie 102/77 (...), z 18.06.2002 r. w sprawie C-299/99 (...), z 8.05.2008 r. w sprawie C-304/06 (...), wyrok Sądu Unii Europejskiej z 8.02.2011 r. w sprawie T-157/08 (...). Prawo wyłączne zostało przyznane, aby umożliwić właścicielowi znaku towarowego ochronę jego szczególnych interesów, zadbanie o to, aby znak ten mógł spełniać właściwe mu funkcje wskazywania konsumentom pochodzenia towaru lub usługi oraz gwarantowania ich jakości, a także funkcje komunikacyjną, reklamową i inwestycyjną. Wykonywanie prawa

wyłączonego jest zastrzeżone dla przypadków, w których używanie przez osoby trzecie określonego oznaczenia wpływa lub może negatywnie wpływać na pełnione przez znak funkcje. (tak wyrok Trybunału z 22.09.2011 r. w sprawie C-482/09 (...), a także wyroki z 18.06.2009 r. w sprawie C-487/07 (...) z 23.03.2010 r. w sprawach połączonych od C-236/08 do C-238/08 (...).

Przepis art. 9 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (tekst jednolity) z 14 czerwca 2017 r. stanowi natomiast, że bez uszczerbku dla praw właściciela nabytych przed datą zgłoszenia lub datą pierwszeństwa unijnego znaku towarowego właściciel tego znaku jest uprawniony do zakazania osobom trzecim, które nie mają jego zgody, używania w obrocie handlowym, w odniesieniu do towarów lub usług, oznaczenia, m.in. w przypadku, gdy oznaczenie to:

- a. jest identyczne z unijnym znakiem towarowym i jest używane w odniesieniu do towarów lub usług, które są identyczne z tymi, dla których znak ten został zarejestrowany;
- b. jest identyczne z unijnym znakiem towarowym lub do niego podobne oraz jest używane w odniesieniu do towarów lub usług, które są identyczne lub podobne do towarów lub usług, dla których znak ten został zarejestrowany, jeżeli istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia odbiorców w błąd, które obejmuje prawdopodobieństwo skojarzenia oznaczenia ze znakiem towarowym;
- c. jest identyczne z unijnym znakiem towarowym lub do niego podobne, niezależnie od tego, czy jest ono używane w odniesieniu do towarów lub usług, które są identyczne, podobne lub niepodobne do tych, dla których znak ten został zarejestrowany w przypadku, gdy cieszy się on renomą w Unii i używanie tego oznaczenia bez uzasadnionej przyczyny przynosi nienależną korzyść lub jest szkodliwe dla odróżniającego charakteru lub renomy unijnego znaku towarowego.

Ocena identyczności lub podobieństwa znaku zarejestrowanego (zarówno unijnego, jak i krajowego) oraz przeciwstawianego mu oznaczenia pozwanego powinna się opierać na ich zgodności wizualnej, fonetycznej i koncepcyjnej. Znaki należy porównywać całościowo, a decydujące znaczenie mieć będą elementy odróżniające, a nie opisowe. Oznaczenie może być uznane za identyczne ze znakiem, tylko wtedy, gdy powtarza – bez dokonywania zmian lub uzupełnień – wszystkie jego elementy, lub gdy rozpatrywane jako całość, wykazuje nieznaczne różnice, które nie zostaną dostrzeżone przez przeciętnego konsumenta. (tak wyrok Trybunału z 20.03.2003 r. C-291/00 (...). Dwa znaki towarowe są do siebie podobne, jeżeli z punktu widzenia określonego kręgu odbiorców, są przynajmniej częściowo identyczne w jednym lub kilku istotnych aspektach. (tak wyrok Sądu z 23.10.2002 r. w sprawie T-6/01 (...). Dla stwierdzenia, czy w konkretnym przypadku znaki są identyczne, czy też można mówić zaledwie o podobieństwie, konieczne jest dokonanie oceny wizualnych, fonetycznych i znaczeniowych cech znaków i ich całościowego oddziaływania na percepcję należycie poinformowanego, dostatecznie uważnego i rozsądnego przeciętnego konsumenta. (tak wyroki Trybunału z 20.03.2003 r. w sprawie C-291/00 (...), z 8.05.2014 r. w sprawie C-591/12 (...)

Dokonując oceny podobieństwa towarów i usług należy brać pod uwagę wszystkie czynniki charakteryzujące zachodzące między nimi relacje (zależności), szczególnie ich rodzaj i przeznaczenie, sposób używania lub korzystania z nich, warunki w jakich są sprzedawane, a także ich wzajemny, konkurencyjny lub komplementarny charakter. (tak wyroki Sądu z 23.10.2002 r. w sprawie T-388/00 (...), z 4.11.2003 r. w sprawie T-85/02 (...). Całościowa ocena zakłada pewną współzależność między

branymi pod uwagę czynnikami, w szczególności podobieństwem znaków oraz podobieństwem towarów/usług, których one dotyczą, przy czym niski stopień podobieństwa towarów i usług może być zrównoważony znaczącym stopniem podobieństwa znaków i odwrotnie. (zasada wzajemnej zależności - tak wyroki Trybunału z 23.10.2002 r. w sprawie T-6/01 (...), z 13.09.2007 r. w sprawie C-234/06 (...), z 18.12.2008 r. w sprawie C-16/06 (...))

W myśl utrwalonego orzecznictwa, prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd istnieje, gdy znaczna część właściwego kręgu odbiorców mogłaby zostać skłonią do omyłkowego zakupu towaru pozwanego, myśląc, że jest to towar uprawnionego (uznając, że dane towary lub usługi pochodzą z tego samego przedsiębiorstwa), ewentualnie mogłaby uznać, że dane towary lub usługi pochodzą z przedsiębiorstw powiązanych ze sobą gospodarczo. (tak wyroki Trybunału z 29.09.1998 r. w sprawie C-39/97 (...), z 4.05.1999 r. w sprawach połączonych C-108/97, C-109/97 (...), z 22.06.1999 r. w sprawie C-342/97 (...). Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd powinno być oceniane w sposób całościowy, według sposobu postrzegania określonego konsumenta, przy uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności konkretnego przypadku, szczególnie wzajemnej zależności między podobieństwem oznaczeń i towarów lub usług, których one dotyczą. (tak wyroki Trybunału z 11.11.1997 r. w sprawie C-25/95 (...), z 23.03.2006 r. w sprawie C-206/04 (...), z 18.12.2008 r. w sprawie C-16/06 (...), z 8.05.2014 r. w sprawie C-591/12 (...))

Właściwy krąg odbiorców składa się z przeciętnych konsumentów, należycie poinformowanych, dostatecznie uważnych i rozsądnych, przy czym poziom uwagi konsumentów może się różnie kształtować w zależności od kategorii towarów lub usług. (tak wyroki Trybunału z 22.06.1999 r. w sprawie C-342/97 (...), z 6.05.2003 r. w sprawie C-104/01 (...) i z 12.01.2006 r. C-361/04 (...)). Przeciętny konsument rzadko ma możliwość przeprowadzenia bezpośredniego porównania różnych znaków towarowych, musi zazwyczaj zdać się na zachowany w pamięci niedoskonały ich obraz. Ryzyko konfuzji jest tym większe, im silniejszy jest charakter odróżniający znaku towarowego, który wynika z jego samoistnych cech lub renomy (znajomości, rozpoznawalności na rynku). (tak wyroki Trybunału z 22.06.1999 r. w sprawie C-342/97 (...), z 11.11.1997 r. w sprawie C-251/95 (...)) i z 29.09.1998 r. w sprawie C-39/97 (...)

Istnieje pewna współzależność pomiędzy znajomością znaku wśród odbiorców, a jego charakterem odróżniającym - im bardziej znak jest znany, tym bardziej wzmocniony jest jego charakter odróżniający. Przy ocenie, czy znak cieszy się wysoce odróżniającym charakterem wynikającym z jego znajomości wśród odbiorców, należy rozpatrzeć wszystkie istotne okoliczności danego przypadku, w szczególności udział znaku w rynku, natężenie, zasięg geograficzny i długość okresu jego używania, wielkość inwestycji dokonanych przez przedsiębiorstwo w celu jego promocji, udział procentowy zainteresowanych grup odbiorców, którym znak umożliwia zidentyfikowanie towarów jako pochodzących z określonego przedsiębiorstwa, jak również oświadczenia izb handlowych i przemysłowych lub stowarzyszeń zawodowych. (tak wyrok Sądu z 12.07.2006 r. w sprawie T-277/04 (...)). Ciężar udowodnienia siły znaku towarowego i jego odróżniającego charakteru, spoczywa na powodzie. (art. 6 k.c.)

Skutki unijnego znaku towarowego podlegają wyłącznie przepisom rozporządzenia. W ust. 3 art. 9 stanowi, że na podstawie ust. 2 mogą być zakazane w szczególności:

a) umieszczanie oznaczenia na towarach lub ich opakowaniach;

- b) oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu lub ich magazynowanie w tym celu pod takim oznaczeniem lub oferowanie, lub świadczenie usług pod tym oznaczeniem;
- c) przywóz lub wywóz towarów pod takim oznaczeniem;
- d) używanie oznaczenia jako nazwy handlowej lub nazwy przedsiębiorstwa, lub jako części tych nazw;
- e) używanie oznaczenia w dokumentach handlowych i w reklamie;
- f) używanie oznaczenia w reklamie porównawczej w sposób sprzeczny z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/114/WE.

Gdy sąd uznaje, że pozwany naruszył lub że z jego strony istnieje groźba naruszenia unijnego znaku towarowego, wydaje, o ile nie istnieją szczególne powody, decyzję zakazującą określonych działań. Stosuje również środki, zgodnie z przepisami prawa krajowego, których celem jest zapewnienie przestrzegania zakazu. (art. 130 ust. 1) Oznacza to, że jeśli w prawie krajowym istnieją inne jeszcze sposoby (środki ochrony) znaku przed naruszeniem, nieznane przepisom rozporządzenia, sąd powinien je, na wniosek powoda, zastosować do ochrony znaku unijnego. Odnosi się to wprost do przepisów:

- art. 296 ust. 1 p.w.p., zgodnie z którym osoba, której prawo ochronne na znak towarowy zostało naruszone, lub osoba, której ustawa na to zezwala, może żądać zaniechania naruszania, wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści, a w razie zawinionego naruszenia również naprawienia wyrządzonej szkody: na zasadach ogólnych albo poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej opłacie licencyjnej albo innego stosownego wynagrodzenia, które w chwili ich dochodzenia byłyby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie ze znaku,
- art. 286 p.w.p., zgodnie z którym sąd, rozstrzygając o naruszeniu prawa, może orzec, na wniosek uprawnionego, o będących własnością naruszającego bezprawnie wytworzonych lub oznaczonych wytworach oraz środkach i materiałach, które zostały użyte do ich wytworzenia lub oznaczenia, w szczególności może orzec o ich wycofaniu z obrotu, przyznaniu uprawnionemu na poczet zasądzonej na jego rzecz sumy pieniężnej albo zniszczeniu.

Zgodnie z art. 131, do sądów państwa członkowskiego może być złożony wniosek o zastosowanie środków tymczasowych (w tym zabezpieczających) w odniesieniu do unijnego znaku towarowego, które stosuje się, na mocy prawa tego państwa, do znaku krajowego. (ust.1)

Zabezpieczenia roszczeń przedsiębiorcy w tym zakresie udziela się na zasadach ogólnych. Art. 730 § 1 k.p.c. dopuszcza udzielenie zabezpieczenia w każdej sprawie cywilnej podlegającej rozpoznaniu przez sąd lub sąd polubowny, zarówno przed wszczęciem postępowania jak i w jego toku. (§ 2.) Zgodnie z art. 730¹ k.p.c. wniosek powinien zawierać uprawdopodobnienie roszczenia oraz interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia, który istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi albo poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi albo poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie. Przy wyborze sposobu zabezpieczenia sąd uwzględni interesy stron w takiej mierze, aby uprawnionemu zapewnić należytą ochronę prawną, a obowiązanego nie obciążać ponad potrzebę.

Wyłączność V. AB używania w obrocie handlowym na terytorium Unii Europejskiej znaków:

słownego **VOLVO** nr 2361087 i słowno-graficznego

VOLVO

nr 10397016,

zarejestrowanych dla licznych towarów i usług wynika w sposób niewątpliwy ze świadectw rejestracji, wydruków z bazy EUIPO i dokumentów załączonych do wniosku. Uprawniona nie przedstawiła natomiast żadnych dowodów na to, że znaki są przez nią używane w sposób rzeczywisty, że cechują się wysoką rozpoznawalnością w relatywnym kręgu konsumentów. Z zaoferowanego materiału dowodowego nie wynika także, iż znaki **VOLVO** są znakami renomowanymi.

Z odpisu pełnego z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego wynika, że obowiązana spółka została utworzona umową zawartą 15 marca 2011 r. i zarejestrowana 13 czerwca 2011 r. Nieprzerwanie działa pod firmą H. . Uprawniona nie wyjaśnia, od kiedy spółka H. używa w obrocie kwestionowanych oznaczeń, kiedy została zarejestrowana nazwa domeny internetowej i utworzona strona, w której treściach pojawiają się oznaczenia słowne i słowno-graficzne HOLVO POLSKA. Nie ulega wątpliwości, że w odniesieniu do unijnego znaku towarowego nr 10397016 prawo obowiązanej do firmy ma lepsze pierwszeństwo. V. AB nie może zatem zasadnie twierdzić, że obowiązana narusza jej prawo wyłączne.

W ocenie Sądu stawiany obowiązanej zarzut naruszenia prawa do słownego znaku towarowego nr 2361087 w sposób zdefiniowany w art. 9 ust. 2b rozporządzenia nie jest pozbawiony słuszności, **za oddaleniem wniosku przemawia jednak nieuprawdopodobnienie przez V. AB interesu prawnego w uzyskaniu zabezpieczenia:**

W przekonaniu uprawnionej, brak zabezpieczenia przyszłych roszczeń na czas procesu sądowego uniemożliwi w przyszłości ich dochodzenie w postępowaniu *in meriti*. *Zasadną jest bowiem teza, iż ze względu na fakt, iż usługi oferowane przez Uczestnika wykorzystujące oznaczenie HOLVO*

POLSKA oraz oznaczenie *, konfuzyjnie podobne do unijnych znaków towarowych VOLVO posiada Wnioskodawca, mogą być sprzedawane w całej P. skala pomyłek wśród potencjalnej wspólnoty konsumentów może być ogromna a co może negatywnie wpłynąć na reputację oraz zdolność odróżniającą unijnych znaków towarowych Wnioskodawcy. Innymi słowy,*

dalsze używanie przez Uczestnika oznaczenia HOLVO oraz oznaczenia *konfuzyjnie podobnych do unijnych znaków towarowych VOLVO rażąco podobnych lub identycznych do znaków Wnioskodawcy będzie prowadziło do znaczących szkód po stronie Wnioskodawcy oraz może doprowadzić do degeneracji marki Wnioskodawcy.*

Należy się zgodzić z przedstawionymi w motywach wniosku poglądami doktryny upatrującej interes prawny w sprawach o naruszenie praw własności przemysłowej w potrzebie zapobieżenia niekorzystnym następstwom kontynuowania bezprawnej działalności w czasie trwania postępowania. Zaistnienie interesu w konkretnej sprawie powinno jednak zostać uprawdopodobnione. Nie można uznać za wystarczające przedstawienia samych tylko teoretycznych rozważań.

Z dowodów załączonych do wniosku wynika, że stan potencjalnego naruszenia prawa do znaku towarowego **VOLVO** trwa od marca 2011 r., a o używaniu przez obowiązaną kwestionowanych oznaczeń uprawniona dowiedziała się najpóźniej w listopadzie 2015 r. Skoro przez wiele lat tolerowała używanie, nie może zasadnie twierdzić, że za udzieleniem zabezpieczenia przemawia konieczność

powstrzymania spółki H. od czerpania nienależnych korzyści oraz szkodenia odróżniającemu charakterowi i renomie znaku **VOLVO**, a także zapobieżenia przed utratą prestiżu. Za oddaleniem wniosku przemawia także ewentualne przedawnienie roszczeń lub skuteczne podniesienie przez obowiązaną zarzutu *venire contra factum proprium nemini licet*. Przed rozstrzygnięciem o środkach tymczasowych lub zabezpieczających celowe jest poznanie zarzutów, twierdzeń i dowodów jakie zechce zgłosić obowiązana.

W tym konkretnym przypadku przeciwko udzieleniu zabezpieczenia przemawiają także nadmierne (ekstensywne) tymczasowe zakazy i nakazy. Żądane sposoby zabezpieczenia mogą negatywnie wpłynąć na możliwość prawidłowego prowadzenia przez obowiązaną działalności gospodarczej zaburzając istniejącą od ponad 8 lat komunikację z kontrahentami i klientami przy użyciu utrwalonych już w obrocie oznaczeń.

**Z tych przyczyn wniosek V. AB podlegać musiał oddaleniu.
(a contrario art. 730¹ k.p.c.)**